

El món està cansat

[illegible]

Joseph Incardona

Traducció d'Albert Pejó

Es tracta d'acabar, alliberada de tot.

És un dia grandíós i funest a la vegada.

El principi de la fi, com se sol dir.

Però el principi no és realment el principi: en aquest foc que la turmenta, el temps passa i la veritat fuig.

Perquè els somnis són la gàbia del no-res.

Un cop en som conscients, tot es torna més lleuger.
Però un cop ho hem entès, també ens podem deixar enfonsar i tocar el fons.

Suaument.

Així moren les sirenes.

I

GINEBRA

1

Signe dels temps, l'Uber que la porta és un vehicle híbrid, i el xòfer mestís s'orienta amb un GPS. El seu nom, Êve, és un pseudònim amb accent circumflex a la primera «e». Cadascú és cadascú, únic a la seva manera, i s'ha de fer saber.

Ho veiem: tot està barrejat, tot és confús, tot evoluciona. Només la riquesa és un sòcol immutable i fiable, com el totxo en què s'inverteix. Cases senyorials, xalets moderns, edificis contemporanis. En aquest barri elegant del municipi de Vandœuvre (d'obers pocs, aquí), a la vora esquerra del llac Léman, les propietats se succeeixen com en un Beverly Hills de rics anònims.

Uns quants números:

90.300 milionaris.

345 centmilionaris.

16 milmilionaris.

Després de Nova York, San Francisco, Londres i Los Angeles, Ginebra se situa al cinquè lloc de les ciutats del món on viuen les persones més adinerades.

Aquí és on es troba Ève avui.

Perquè Ève és un somni.

El SUV fosc s'atura sense fer soroll davant de la finca. El xòfer valida el destí posant un índex manicurat a la pantalla tàctil del navegador. Ève no li veu els ulls, amagats darrere de les ulleres de sol.

—Hem arribat, senyoreta.

A través del vidre tintat del cotxe, Ève observa el portal d'alumini format per quadrilàters en relleu. No veu la casa que hi ha al darrere, malgrat l'altura del vehicle. Es decideix, obre el cotxe. Baixar d'un seient és una tècnica que va aprendre al centre de reeducació: fer pivotar la pelvis, doblegar els genolls, treure les dues cames alhora i desplegar-les cap a terra. Ho fa amb un moviment sobtat, una mica estrany si s'hi para atenció, però en general ningú nota res. És com al carrer: qui pensa a mirar el cel mentre camina?

Ève sent els espetecs regulars dels aspersors automàtics, d'aigua no en falta, el club de golf és aquí al costat. Ève fa la volta al cotxe amb un pas rígid. A la butxaca lateral dels pantalons, la mà hi troba les ulleres polaritzades i això la tranquil·litza: ara ella i el xòfer es troben a la mateixa distància d'un espai de foscor.

El xòfer ha obert el maleter, deixa a terra una bossa d'esports voluminosa i es disposa a fer el mateix amb una funda de talla gran.

—Doni-me-la, sisplau —diu allargant els braços.

—Pesa molt. Vol que l'ajudi a portar tot això?

—Hi estic acostumada, gràcies. Però és un detall que m'ho hagi dit.

El xòfer esbossa un somriure, vol aparentar naturalitat, però Êve sap que està incòmode. Al seu cos hi ha tants elements reconstruïts i fabricats que amb prou feines sembla humana. Però just això que desperta la desconfiança de la gent que se li acosta, desperta l'admiració en la seva feina. Êve s'ha convertit en la representació d'un paper, en l'ús d'ella mateixa: s'ha convertit en el que fa. La funció determina l'òrgan, com suggeria Lamarck. Però Lamarck s'equivocava.

Perquè Êve és un somni.

Êve saluda el xòfer, que seu darrere el volant. El Toyota s'allunya. Êve espera anar aviat al Japó. I hi anirà.

Es pren el seu temps, es queda immòbil a la vora del camí, a l'ombra de dos pins i un gegantesc cedre del Líban. Del Líban no n'espera res, i no hi anirà. Es queda així, dreta i inestable sota la brisa tèbia que bufa a ràfegues en aquesta tarda canicular. Sembla ben bé un pal de veler balancejant-se en terra ferma. Així que tanca els ulls, per un moment l'equilibri. I, igual que un pal de veler de pi, la seva pell transpira una lleugera resina. Êve podria sostenir-se, esculpida, a la proa d'un vaixell, però ja no queda cap armador que tingui aquesta poesia. Els barcos de càrrega i els superpetroliers naveguen per satèl·lit, els mars ja no amaguen cap misteri.

Êve obre els ulls, aixeca la bossa per una punta i la fa avançar sobre les rodets fins al videoporter, on no hi ha cap nom. Visquem en l'opulència, visquem amagats. L'única certesa és l'adreça, Camí de l'Escorxador –única pega a la perfecció del marc–, i el número vuit inscrit amb foradets perforats en un racó visible del portal. Êve pitja el botó. Passen una desena de segons. Una crepitació seguida d'un clic la convida a empènyer la porta.

La casa, d'una sola planta, apareix lleugerament més enfonsada, al capdavall d'una esplanada de grava blanca.

Una gespa tallada amb precisió quirúrgica i d'un verd extra-terrestre envolta la construcció de formigó. Uns ulls de bou enormes perforen la closca grisa i polida al llarg de tot l'edifici. Ève no sap què opinar d'aquesta arquitectura, i, de fet, no en té cap opinió. Les rodes de la bossa d'esport s'encaïllen en la grava, més que fer-la rodar l'arrossega. De la porta principal, en surt un home quadrat, amb els cabells tallats arran, vestit negre i corbata. Se li acosta, allarga el braç amb la mà oberta, indicant-li que s'aturi. Ell també porta ulleres de sol, aquí tothom es protegeix: totes les hores fereixen, l'última mata.

Amb un accent de l'Est, l'home saluda Ève i li demana la documentació.

Ève no porta bossa, no n'ha tingut mai. No ha sigut mai prou «femenina», per això la seva mare, en pau descansi, s'hauria estimat més un noi. Passa el mateix amb aquesta gorra àmplia de cotó que ha agafat el costum de portar i que li serveix per amagar-hi la cabellera. Es treu la cartera de la butxaca lateral dels pantalons. El guardaespalles agafa el carnet que li allarga i fa una trucada amb el mòbil. Llegeix en veu alta el nom que apareix al document a la seva interlocutora, breu conversa en rus, penja.

—La senyora Smirnov l'espera. Li puc portar la bossa?

Ève accepta confiar-li la bossa i segueix l'home per un camí sinuós que s'obre pas entre els rosers i els nenúfars. L'aigua aflora i flueix molt a prop dels seus peus. L'home s'adona que camina massa de pressa, afluixa el pas. Desemboquen més a poc a poc en un jardí immens, al mig del qual hi ha una piscina natural. La paraula piscina és un eufemisme, però: és un espai aquàtic gegant de formes arrodonides, rodejat de roques i sorra, de futures palmeres, de corniols, geranis vivaços i roselles de Califòrnia, una flora tropical variada que em resulta impossible detallar del tot. Tres

piscines en terrassa se succeeixen, unides per dues petites cascades. Una mena d'imitació de llacuna que recorda...

—Tenia quinze anys quan vaig veure la pel·lícula *El llac blau*. Aquest illot tan exòtic és un caprici que em va consentir el meu difunt marit... Molt de gust, Ève, soc la Galia Smirnov... Gràcies, Igor, ja ens pot deixar soles, sisplau...

El guardaespatlles s'allunya. Galia fa rodar les erres, porta els cabells castanys en cabellera curta, té els pòmuls prominents i un nas massa fi en un rostre que ha perdut la simetria. Sota la brusa blanca, un pit incongruent que resulta massa voluminós per a unes espatlles tan delicades. Un cop més, una discrepància d'harmonia, una desproporció evident, però sobre gustos...

Les dues dones es donen la mà.

Galia Smirnov escruta Ève amb una mena de fascinació, no aconsegueix apartar la mirada d'ella.

—La trobo absolutament esplèndida, Ève. Un autèntic encant.

Ève accepta el compliment i l'agraeix, encara que sàpiga per què li ha dit això aquesta dona: Galia té por d'envellir, recorre a la cirurgia estètica pensant que així endarrereix l'inevitable, quan en realitat agreuja el ridícul.

—La meva filla i les seves convidades arribaran d'aquí a una hora —prossegueix Galia—. És un aniversari itinerant, una *travelling birthday party*, li sona? Faran escala al jardí, menjaran el pastís i després seguiran la festa en una altra banda. Trobo que els deu anys de la meva Xenia són una edat per celebrar com cal, oi?

—Sempre volem el millor per als nostres fills.

—Ah, vostè també és mare?

Ève assenteix.

—Miri, Ève, m'agradaria comprovar que el desenvolupament de la seva prestació queda ben clar. Vull que

sigui perfecte, m'entén? Xenia no en sap res, de la seva presència aquí, és una sorpresa, vostè és el seu regal...

—Li estic molt agraïda. He memoritzat el programa, no cal que pateixi. Només ha de fer preparar les nenes com havíem quedat.

—El maquillatge és *waterproof*, he seguit les seves instruccions.

—Molt bé. Jo apareixeré quan siguin a la vora de la piscina. A quina, per cert?

—La de dalt —diu Galia assenyalant-la amb l'índex, acabat en una ungla artificial ovalada i rosa—. Hi ha un túnel des de l'espai interior de la *poolhouse*, allà baix. S'hi podrà canviar. El pas d'una piscina a l'altra es pot fer nedant per sota de les cascades. Ja ho veurà, és fantàstic! Ah, i eh... Ja els explicarà com nedar amb... amb la dis-fressa, oi?

—Per descomptat.

—Farem les fotos a l'última piscina. Hi ha una paret de vidre que dona al soterrani de la casa. El fotògraf serà allà al darrere. Compto amb vostè perquè sigui inoblidable.

—Ja els explicaré el que han de fer. Em confirma que totes saben nedar bé?

—I tant que sí! Al preu que surten les classes amb Sergio, és el mínim!

El silenci que segueix fa suposar que les dues dones ja han esgotat el tema. Però de fet no és així:

—Bé, té la *poolhouse* a la seva completa disposició. I parlant d'això, li volia preguntar... Que podria assistir a la seva preparació, Ève? Em moro de curiositat per saber com s'ho fa!

—Em sap greu, però això no pot ser.

—De debò?

—Sí.

—Ah.

—...

—Així, és *niet*?

—Sí.

Galia Smirnov fa un esforç per conservar el somriure de circumstàncies. Ève veu clar que no li diuen que no gaire sovint, a la vida. És una pena. Ève no diu res més, es limita a aguantar-li la mirada.

—Bé, doncs en aquest cas no l'acompanyo. Als vestidors hi trobarà totes les comoditats necessàries. Per arribar a la piscina, segueixi el passadís que porta a l'aigua.

—Moltes gràcies.

Ève agafa la nansa de la bossa. La gespa està tan ben retallada que no li costa gens fer-la rodolar.

—Ah, me'n descuidava. L'aigua està a trenta graus. La meva filla és fredolica —precisa la mare darrere seu.

Ja va bé, pensa Ève, quina diferència amb els aquàriums gegants, on es pela les escates de fred a dinou graus.

A les dependències de la piscina, Ève hi troba de tot, inclús el més superflu, per satisfer tots els capritxos: barnussos i tovalloles de rus, sabatilles d'un sol ús, gels de dutxa i sabons, cremes depilatòries, mascaretes de bellesa, assecadors, guants de massatge, minibar i fruita de temporada damunt d'una safata.

En té prou amb una tassa de te negre, que se serveix del samovar abans d'emprendre el seu ritual.

Comença per despullar-se i observar-se nua al mirall. Sempre hi ha un mirall. Sempre. Ève no vol oblidar qui és, en què s'ha convertit, la injúria que va patir.

Comencem de dalt a baix.

Primer, treure's les ulleres de sol, és per veure't millor, filleta: uns ulls blaus i profunds; una mena d'estupefacció que una lleugera caiguda de les parpelles converteix en melancòlica.

A continuació la gorra, treure's la goma, sacsejar el cap: la cabellera pèl-roja, espessa, es desfà i li cau fins a la part baixa de l'esquena.

Fins aquí, podríem pensar que tot va bé, una rèplica vivent de la Venus de Botticelli. Aleshores Ève acosta la cara al mirall, fa unes quantes ganyotes, sense somriure: la pell, bronzejada, es veu estirada i llisa, sembla ben bé de plàstic. Cap arruga, cap signe del pas del temps. A les temples, unes cicatrius molt fines s'endinsen sota els cabells i desapareixen cap al crani. Si ens hi fixem bé, en té una altra a la vora del nas, i també dins de la boca, a l'interior de les galtes. Més enllà, sota la pell, la mandíbula inferior, angular, és de ceràmica de fosfat de calci. El mentó està fet d'un succedani d'os d'origen boví. Totes les dents són de resina composta i acrílic.

Ève s'agafa les vores de la samarreta i fa pujar els braços per deixar el tors al descobert: dos pits perfectament rodons, amb uns mugrons delicadament recosits per sobre de la silicona, una dermis reconstituïda en lloc de les nafres que la van esquinçar.

Una llarga cicatriu, ara amb prou feines visible sota el bronzejat, al costat esquerre d'un ventre pla i musculat. Al baix ventre, la seva germana bessona, una cesària en forma de somriure imperceptible. Els braços es dibuixen com els d'una ballarina estrella, prims i vigorosos, recorreguts per tot de venes blaves molt delicades, sense cap artifici.

Les espatlles, igual que els braços, són una oda a la gràcia, i l'esquena és una arquitectura cisellada. S'hi dibuixen tots els músculs essencials: els diferents trapezis,

infraespinós, rodó menor i major, dorsal ample i lumbars. Aquestes parts del seu cos són com un territori preservat de la destrucció.

Êve fa moure els malucs cap a una banda i cap a l'altra per abaixar-se els pantalons, una joveneta que sacseja el cos, record somatitzat d'un temps sense preocupacions, el cul també va sortir indemne de la massacre, unes natges dures i enfortides per l'exercici.

A continuació, s'asseu a la cadira.

No pot seguir dreta si no vol córrer el perill de caure. Replega les cames i estira els camals dels pantalons amb les mans. Té unes cuixes afuades per milers d'hores de natació. I uns genolls fins que cabrien cada un en una mà masculina. Després, després no hi ha res.

Dues pròtesis de titani (nombre atòmic 22, massa atòmica 47,9, punt de fusió 1.668 °C, punt d'ebullició 3.287 °C); dues meravelles de la tecnologia impreses en 3D en forma de xarxa que reproduïxen les suposades formes de la cama, del tou i del turmell. I quan Êve s'aixeca, a part de les vambes als peus artificials, està nua –bonica o monstruosa–, amb un aspecte transhumà, com si estigués en suspens damunt del buit. El seu cos esculpit, recompost, artificial i desitjable als meus ulls, fins i tot en la impostura que representa; el triangle pèl-roig del pubis queda just al mig d'una construcció estranya i incomprensible, record d'una sexualitat tan poc satisfeta, ara. Qui la voldria, un cop revelada la veritat?

Perquè Êve és un somni.

Êve es torna a asseure, es treu les pròtesis i les deixa sobre la pila de roba estesa per terra. Els dos monyons apareixen en la seva lletjor; les cames amputades, la repulsiva discontinuïtat. Aquelles cuixes amb els extrems vermells, foscos, on abunda la sang. Treu de la bossa un rotllo de cinta adhesiva, que talla amb les dents, i ajunta les cames,

abans de fixar-les l'una contra l'altra, comprimides per la cinta. Repeteix l'operació tres vegades, intenta separar les cuixes per comprovar la solidesa de la preparació.

Es gira cap al mirall, treu el necessari i emprèn la minuciosa feina de maquillatge. Ho podria fer amb els ulls tancats, però és un moment especial entre ella i el seu doble. Un cop ha acabat, es posa unes gotes de col·liri als ulls i es pentina amb un raspall. A continuació, es posa els sostenidors en forma de petxina i baixa de la cadira a força de braços. S'arrossega fins a la dutxa, es mulla la pelvis i les cuixes sota el raig d'aigua i, arrossegant-se un altre cop, torna al vestidor. La funda està col·locada plana a terra, Ève obre la cremallera i treu la cua de sirena plegada en tres, que estén davant seu. És una cua de silicona que pesa quinze quilos, fa dos metres de llargada i un metre i mig d'amplada a la part més oberta, arrapada i pintada escata per escata, de color turquesa amb reflexos malves i verds. Va trigar dos mesos a fabricar-la, amb paciència, com si es construís un altre cos. A poc a poc, va ficant a dintre el que li queda de les cames, les cuixes, i al final la pelvis. La silicona es tensa sobre la seva pell, s'hi emmotlla centímetre a centímetre, es tanca sobre el seu cos amputat com si fos un embolcall caníbal, una flor carnívora. A l'interior, els monyons desapareixen en la monopalma, i això li permet nedar millor i més de pressa.

Ève fa entrar la panxa, el melic s'allotja en una vall a l'extrem de les costelles que sobresurten, unes costelles que van quedar partides i que van soldar amb grapes. Expira profundament, deixa anar l'oxigen abans d'emprendre el moviment contrari i inflar la panxa com la d'una dona embarassada. Repeteix el moviment, allarga els braços per damunt del cap, estira nervis i tendons, músculs i teixits. S'aïlla en un univers d'estrelles i ingravidesa, arriba fins a

les galàxies en aquest espai fora de tot que serà ben aviat l'element aquàtic.

A l'exterior, el soroll sobtat d'un helicòpter que s'acosta i aterra al jardí fa tremolar les parets de fusta de la caseta. Ève nota com li pugen les vibracions per l'esquena, les accepta, acull la violència dins del seu cos per convertir-la en una certesa. Cada ona, cada parcel·la de furor recollides cada dia per transformar-les en molècules de venjança integrades a les seves cèl·lules, tot el que deixarà anar quan arribi el moment.

Les pales de l'helicòpter s'han aturat, el motor ha callat, substituït pels crits aguts d'unes nenes sobreexcitades. Unes jovenetes idiotes i malcriades que es convertiran en velles idiotes malcriadores. Però a Ève tant li fa, ho suporta sense cap problema. Ella té un objectiu, a la vida.

Ella té un objectiu.

I tot, tot, concorre a aquest objectiu.

Ève s'arrossega fins a la cubeta interior connectada amb la piscina. Les nenes encara trigaran mitja hora a estar preparades, té temps de nedar lliurement, d'escalfar en l'aigua transparent.

Ève llisca dins l'aigua tèbia, segueix el feble corrent que porta a la piscina, i hi arriba en un parell de cops d'aleta. Així que el fons ho permet, se submergeix. Es gira, veu el cel damunt de l'aigua, ja no sent ni els crits ni les veus d'entonacions estúpides.

I es converteix en Ève, la Sirena.

* * *

Ève és una professional, sap quedar bé, somriure, mostrar-se amable i divertida. Prodigia els seus consells a les sirenes principiants, unes jovenetes embolicades amb les seves

cues de tela: com gestionar l'oxigen, avançar fent moure la pelvis, fer petons-bombolla, moure els braços, obrir els ulls sota l'aigua... Després d'uns quaranta minuts, les nenes se'n cansen, ja en tenen prou. Per experiència, Ève sap que el que els agrada més és la sessió de maquillatge i posar-se la disfressa. Així que comença l'esforç, quan els piquen els ulls i ja s'han empassat la meitat de l'aigua de la piscina, l'entusiasme cau en picat i s'ha de córrer per fer la foto. El que els agrada, sobretot, és la idea de ser una sirena, no de convertir-s'hi.

Ève ho sap, fa la seva feina i cobra els dos mil euros de la tarifa, despeses d'hotel i de viatge a part.

Un cop s'ha tornat a vestir, quan les nenes ja se n'han anat i Ève desa el taló a la cartera, Galia li ofereix una copa i, per què no, que es quedi a sopar.

—L'hi agraeixo molt, però he d'agafar un avió aquest vespre.

—Així, em diu que *niet* un altre cop?

—Sí.

—Doncs a canvi, vull el nom del seu cirurgià.

—I tant. És el doctor Josef Mengele.

—Esperi, que agafo un boli per apuntar-ho.

Ève no s'espervera gaire, ha arribat a entendre que cada vida és un laboratori on tot torna a començar de zero i que la ignorància és una muntanya que s'ha d'escalar amb les mans nues.

—Senyora Smirnov?

—Galia, sisplau.

—Galia, de debò, no li convé coneixe'l, cregui'm.

—Per què no?

—Perquè sovint, a la vida, no hi ha dos *niet* sense tres.
